

SZKOŁA MISTRZÓW TRADYCJI

WPROWADZENIE DO PROGRAMU

- **WSTĘP:**

W początkach XXI w. można w Polsce wciąż jeszcze spotkać osoby mające praktyczną wiedzę o muzyce tradycyjnej - „**Mistrzów Tradycji**”. Potrafią oni śpiewać pieśni obrzędowe, religijne, ballady i improwizować przyśpiewki tak jak robili to przez całe życie, umieją grać do tańca melodie nauczone ze słuchu w młodości i tańczyć „z figurami”. W ich muzyce, ruchu, opowieści, osobowości „zaklęte” jest osobiste doświadczenie i zarazem mądrość wielu poprzedzających nas pokoleń.

Ci ludzie (śpiewaczki, śpiewacy, skrzypkowie, harmoniści, dudziarze, bębniści, tancerze itd.) i ich muzyka to skarb, którego zazdrozczą nam inne kraje europejskie. Z każdym rokiem jest ich - najczęściej urodzonych jeszcze przed II wojną - coraz mniej i należy się śpieszyć, żeby zdążyć zrozumieć i przyjąć ich przekaz.

Program „Szkoła Mistrzów Tradycji” powstał po to, aby wspomagać proces przekazu praktycznych umiejętności muzycznych i tanecznych - zachęcić adeptów muzyki tradycyjnej do poszukiwania Mistrzów i praktykowania u nich, Mistrzom zaś dać uprawnione poczucie, że ich muzyka „nigdy nie zginie”.

- **TRADYCJA:**

Nie chcemy podawać tutaj definicji tradycji, chcielibyśmy tylko zwrócić uwagę, że na wsi pieśń, muzyka i taniec nasycone są znaczeniem - od symboli obrzędowych poprzez ogólnie rozpoznawalne i powtarzalne znaki muzyczne do indywidualnych gestów poszczególnych twórców. Zdarzają się wspólnoty i sytuacje, gdzie można doświadczyć

jak ten język znaczeń żyje i powstaje. Do niedawna było tak z reguły na wiejskich weselach czy też uroczystościach pogrzebowych. Dobrze jest - uczyć się pieśni, melodii instrumentalnych i ruchów tanecznych - zapytać również o sytuacje, historie, osoby z konkretną muzyką związane.

Tradycja żyje dzięki intensywności relacji międzyludzkich. Chęć naśladowania matki, ojca, najlepszego muzykanta, śpiewaczki czy tancerza wynikała z szacunku do nich i „poruszenia” ich muzyką. Przekaz następował niejako automatycznie - po prostu „tak się robiło”, „wtedy śpiewało się to”, „grało się tak”, „tańczyło się w ten sposób”. Intensywność emocji i „nie-powierzchnowość” kontaktu mistrz - uczeń to także element tradycji.

- **MISTRZOWIE:**

Gdy wiejscy muzykanci opowiadają o swoich niegdysiejszych mistrzach słysząc w ich słowach nutę podziwu: „mój stryj to potrafił zagrać, płakały mu te skrzypce...”, albo „moja babka to była śpiewaczka, żadne wesele nie mogło się bez niej obyć”. Element podziwu, zachwytu, zaskoczenia konieczny jest, żeby chcieć do mistrza o naukę się zwrócić.

Jedni muzykanci grywali setki wesel, inni grali dla siebie - niezależnie od poziomu wirtuozerii i szerokości repertuaru grywali, każdy po swojemu - te same melodie. Dzisiaj, gdy muzykantów jest bardzo niewielu wszystko jest cenne - i melodie, i subtelności rytmiczne, intonacyjne i improwizacyjne, i sam starożytny sposób myślenia o muzyce.

- **GDZIE ICH SZUKAĆ:**

Źródłem wiedzy o tym kto, jak i gdzie gra i śpiewa autentyczną wiejską muzykę mogą być własne badania terenowe autorów projektu - wyjazdy na wieś, pytania o muzykantów, śpiewaczki i tancerzy, spotkania, rozmowy, namawianie do grania, osobiste doświadczenia.

Można również wybrać się na regionalny przegląd folklorystyczny lub na Festiwal Kapel i Śpiewaków Ludowych w Kazimierzu i tam natknąć się na osobę o frapującym repertuarze i osobowości. Należy zainteresować się także publikacjami książkowymi i płytowymi (np. "Muzyka Źródeł" Polskiego Radia, wydawnictwa Muzyka Odnaleziona, Instytutu Sztuki PAN, wydawnictwa „In Crudo”, wydawnictw regionalnych i wielu innych) i pójść tropem nagrań i nazwisk, które nas najbardziej zachwyciły. Bywa wreszcie też, że do odpowiedniego muzyka skierować nas może doświadczony badacz czy bardziej zaawansowany kontynuator-praktyk.

Najlepiej byłoby znaleźć mistrzów w pobliżu - wtedy łatwiej i częściej można się spotykać, łatwiej też zachować logikę regionalną. Zdarza się jednak często, że mistrz mieszka daleko - nie zrażajmy się wtedy. Istotna jest postawa ucznia, motywacja do nauki szczególnego muzycznego dialektu, który porusza w nas delikatne struny wzruszenia.

- **FORMA PRZEKAZU:**

Myśląc o warsztatach widzimy dwa, wydawało by się przeciwstawne dążenia: do jakości i wnikliwości indywidualnego przekazu z jednej strony oraz do „powszechności” i szerokiego grona odbiorców z drugiej. Doświadczenie organizatorów podpowiada z reguły, jak to w konkretnych warunkach pogodzić.

Każda muzyczna i taneczna dyscyplina ma swoją specyfikę i organizując warsztaty należy mieć to na uwadze. W przypadku śpiewu wskazany wydaje się podział na śpiew żeński i męski, optymalną wielkość grup powinni zaś określić prowadzący. W przypadku nauki gry na instrumentach należy zwrócić uwagę na wyrównany poziom techniczny uczniów i w razie potrzeby tworzyć podgrupy. Jeśli chodzi o taniec to większe grupy są wręcz wskazane ze względu na energię, która powstaje podczas ruchu.

Bardzo ważną rolę spełniają „**asystenci**” Mistrzów - osoby, które znają już ich repertuar, charakter i możliwości fizyczne oraz sami mają doświadczenie, jeśli chodzi o metodę nauki, tempo, kolejność elementów i stopniowanie trudności. Mistrz bez asystenta - z reguły starszy człowiek, który prawie nigdy nie był postawiony w sytuacji „uczenia” grupy obcych ludzi - może poczuć się zagubiony zarówno, co do repertuaru, sposobu przekazywania go, jak i problemów technicznych wynikających z różnic kulturowych ostatnich 30-tu lat.

- **DOKUMENTACJA:**

Zakładamy że dokumentacja jest niezbędnym elementem każdego projektu związanego z muzyką tradycyjną. W przypadku „Szkoły Mistrzów Tradycji” zdajemy sobie sprawę, że niemożliwym jest udokumentowanie i przekazanie IMiT całego procesu nauki, toteż zostawiamy organizatorom dużą sferę swobody co do ilości przekazanych materiałów i sposobu ich opracowania. Na ten moment najwłaściwsze wydaje się przygotowanie od jednego do kilku krótkich filmów przedstawiających każdego Mistrza prowadzącego warsztaty - czy to w fazie podawania utworu, czy też w procesie nauki, czy wreszcie w momencie końcowej, wspólnej z uczniami „prezentacji” (o ile takowa jest przewidziana w projekcie). Zakładamy, że dokumentacja ta docelowo znajdzie się na stronie internetowej Instytutu i będzie publicznie dostępna jako materiał edukacyjny.

- **EFEKTY:**

Liczymy na to, że oprócz „doraźnych” efektów warsztatów, takich jak doświadczenie wspólnego śpiewania otwartym głosem, praktyczne poznanie fragmentu repertuaru pieśniowego czy instrumentalnego, doświadczenie tańca, czy określona liczba osób które „były” na warsztatach i ogólnodostępna dokumentacja, długotrwałym ich śladem pozostanie coraz większy szacunek do muzyki wiejskiej i coraz żywsza jej obecność w lokalnym i narodowym obiegu kulturalnym.

